

Arrest

nr. 283 766 van 24 januari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 12 september 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 augustus 2022 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat S. DELHEZ verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeksters zijn zussen en dienen op 20 september 2017 elk een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslist op 26 november 2018 dat deze verzoeken kennelijk ongegrond zijn. Bij arrest van 19 juni 2019 met nr. 222 867 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissingen ingestelde beroep. Op 20 augustus 2019 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde minister tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming aan verzoeksters.

1.2. Eerste verzoekster dient op 25 november 2019 een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal beslist op 30 maart 2020 dat dit verzoek kennelijk ongegrond is. Bij arrest van 28 september 2021 met nr. 261 305 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.3. Tweede verzoekster dient op 28 november 2019 een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 30 maart 2021 beslist de commissaris-generaal dat dit verzoek niet-ontvankelijk is. Bij arrest van 2 juni 2022 met nr. 273 637 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.4. Op 9 februari 2021 dienen verzoeksters een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie verklaart deze aanvraag op 1 augustus 2022 onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.02.2021 werd ingediend en op datum van 25.06.2021 werd geactualiseerd door :

*[I., Z.] [N° R.N. ...]
Geboren te [...] op [...]
[I., S.] [N° R.N. ...]
Geboren op [...]
Nationaliteit: Georgië
Adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asiel-procedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 21.06.2019 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Hun tweede asielaanvraag werd afgesloten op 01.10.2021 (voor [Z.]) en op 10.06.2022 (voor [S.]) met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures – namelijk één jaar en negen maanden voor de eerste, één jaar en tien maanden voor de tweede procedure van [Z.] en twee jaar en zeven maanden voor de tweede procedure van [S.] – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen banden meer zouden hebben met Georgië waardoor zij zich dus verplicht zullen zien om op straat te leven zonder enige inkomsten. Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat beide betrokkenen in Rusland geboren zijn en zij dus vrijwel hun hele leven in Rusland woonden. Betrokkenen maken niet aannemelijk dat zij niet kunnen terugkeren naar Rusland, waar zij beiden geboren zijn, waar zij naar school gingen en waar zij verbleven totdat zij in 2012 naar Europa kwamen. We merken verder op dat hun ouders (in dossier 8508030), hun minder-jarige broers en hun meerderjarige broer (in dossier 8875508) niet over enig verblijfsrecht beschikken in België waardoor betrokkenen er dus voor kunnen kiezen om samen met de rest van het gezin terug te keren naar Georgië. Betrokkenen maken het niet aannemelijk dat zij, als volwassen en gezonde personen, niet in staat zouden zijn om tijdelijk terug te keren, ondersteund door hun familieleden, naar het land waarvan zij de nationaliteit hebben. Het staat betrokkenen vrij voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.

Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen op straat zouden belangen zonder enig inkomen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op de algemene situatie in Georgië (waar de situatie verre van ideaal zou zijn, waar veel werknemers zouden sterven in het kader van hun tewerkstelling, dat er weinig tewerkstellingsmogelijkheden zouden zijn en zeker vrouwen en waar de situatie van vrouwen zorgwekkend zou zijn, waar zij vaak het slachtoffer van geweld zouden worden). Echter, deze verwijzing vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien ze handelt over de algemene situatie in het land van herkomst en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn of dat zij persoonlijk geraakt zouden worden door de omschreven situatie omwille van hun persoonlijke situatie. Betrokkenen verwijzen naar volgende algemene rapporten en krantenartikelen: een rapport van Human Rights Watch "World Report 2018 Georgië", een artikel 'la position des femmes dans la société géorgienne', een artikel getiteld: 'Le sacrifice migratoire des Géorgiennes.', een artikel dd. 04.04.2019, een rapport getiteld 'Country report on human rights practices 2018 –Georgia' en een rapport van OFPRA dd. 06.04.2018. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). Het louter voorleggen van algemene rapporten en artikelen is ruim onvoldoende om een persoonlijk risico aan te tonen. We wijzen er tenslotte op dat het CGVS van oordeel is dat betrokkenen veilig kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. De commissaris-generaal is de overheidsinstantie die bij uitstek gespecialiseerd is in het onderzoek naar het vluchtrelaas van betrokkenen en naar de invloed van de algemene situatie in Georgië op de situatie van verzoekers. Het feit dat de commissaris-generaal tot tweemaal toe heeft vastgesteld dat verzoekers veilig kunnen terugkeren naar Georgië, maakt een weerlegging uit van hun bewering dat zij omwille van de algemene situatie in Georgië bijzonder moeilijk kunnen terugkeren. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. In deze situatie komt het aan verzoekers toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RVV arrest 234690 van 31 maart 2020, RVV arrest 234690 van 31 maart 2020).

Het feit dat betrokkenen een arbeidscontract voorleggen en hier tewerkgesteld waren, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang hun asielprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 01.10.2021 voor [Z.] en op 10.06.2022 verviel op dat ogenblik tevens hun officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Zij had enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien. Indien betrokkenen een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken, dienen zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen over een blanco strafblad zouden beschikken, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen beroepen zich nadrukkelijk op hun elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat hun banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al meer dan drie jaar in België zouden verblijven, dat zij zich snel geïntegreerd zouden hebben, dat zij zich geschoold zouden hebben sinds hun aankomst, dat zij een professionele opleiding zouden volgen, dat zij verschillende vriendschapsbanden aangeknoopt zouden hebben, dat zij een open instelling zouden hebben, dat zij steeds bereid zouden zijn tot dienstverlening, dat zij meerdere talen zouden beheersen, dat zij het Frans perfect zouden beheersen, dat zij actief zouden deelnemen aan de samenleving, dat zij een werkbelofte zouden hebben, dat zij hier beiden reeds tewerkgesteld waren, dat hun werkgevers tevreden over hen zouden zijn, dat zij graag autonoom zouden willen zijn op financieel vlak, dat zij acht getuigenverklaringen voorleggen evenals een actieplan van FOREM, een bewijs van opleiding bij FOREM, een bewijs van inschrijving als werkzoekende, een deelcertificaat Nederlandse taallessen, een deelcertificaat van de opleiding ‘keuken’, bewijs van gevolgde opleiding ‘essai de métier non marchand’, gevolgde opleiding mbt haar rijbewijs, opleidingsovereenkomst, haar fiche 281.10 van het jaar 2019, verschillende loonfiches, een verklaring van haar werkgever en voor [S.]: een bewijs van keuken-opleiding, een bewijs van inschrijving als werkzoekende, verschillende arbeidscontracten, attest van beëindiging tewerkstelling en een attest inzake jaarlijkse vakantie 2020) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en van het bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd° 09.02.2021 door betrokkenen ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag dd° 25.11.2019 ([Z.]) en 28.11.2019 ([S.]) van betrokkenen op genoemde datum nog in behandeling was, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980).”

2. Over de voorwerp van huidig beroep

Niettegenstaande verzoeksters in hun inleidende verzoekschrift aangaven ook te willen opkomen tegen de bij de beslissing inzake hun verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingen-wet “gevoegde bevelen om het grondgebied te verlaten”, erkennen zij in een later schrijven dat deze bevelen als dusdanig niet bestaan en er slechts sprake is van een herbevestiging van eerder afgegeven bevelen om het grondgebied te verlaten. Op de zitting bevestigen verzoeksters dat huidig beroep enkel moet worden geacht te zijn gericht tegen de beslissing waarbij hun aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeksters voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van “het algemene beginsel van het vertrouwen wegens handelingen die zijn neergelegd in de

artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek”, van het hoorrecht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekken de volgende toelichting bij hun middel:

“Dat de wederpartij de door verzoekers op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ingediende aanvraag voor een verblijfsvergunning niet-ontvankelijk heeft verklaard, omdat zij van mening is dat verzoekers niet hebben aangetoond dat er van hun kant sprake is van uitzonderlijke omstandigheden die de indiening van die aanvraag voor een verblijfsvergunning in BELGIË rechtvaardigen.

• *Eerste afdeling: behandeling van de aanvragen van aanvragers voor verblijfsvergunningen*

Overwegende dat de tegenpartij is overgegaan tot een golf van regularisatie door gegrond verklaarde aanvragen voor verblijfsvergunningen in te dienen op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980.

Dat vreemdelingen in situaties vergelijkbaar met die van verzoekers (langdurig verblijf en aanbod van werk, etc.) een verblijfsvergunning hebben gekregen op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980.

Dat de wederpartij echter zonder enige rechtvaardiging, zonder bijzondere motivering, verzoekers' aanvraag om een verblijfsvergunning niet-ontvankelijk heeft verklaard.

Dat indien de wederpartij over beoordelingsvrijheid beschikt en beslist op basis van opportuniteit, er geen ruimte is voor willekeur.

Voor zover de wederpartij zonder enige rechtvaardiging en in strijd met haar bestuurspraktijk verzoekers' aanvraag om een verblijfsvergunning niet-ontvankelijk verklaart, neemt zij een besluit dat niet toereikend lijkt te zijn gemotiveerd en dat derhalve in strijd is met de in het middel genoemde bepalingen.

• *Tweede tak: onderzoek van de door verzoekers aangevoerde elementen*

Overwegende dat verzoekers ter ondersteuning van hun op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 ingediende aanvraag om een verblijfsvergunning tal van elementen hebben aangevoerd die cumulatief moeten worden beoordeeld, zoals in de aanvraag is aangegeven

De wederpartij heeft echter elk van deze elementen onafhankelijk van de andere onderzocht, niettegenstaande het door verzoeksters in de vorm van een motie geformuleerde verzoek om een algemeen onderzoek van deze elementen.

Dat dit Gerecht in een vergelijkbare zaak heeft geoordeeld dat “verzoeker in het tweede middel van zijn verzoekschrift in het algemeen de door verweerder in de bestreden beschikking gevolgde redenering in twijfel trekt. Zo verwijt verzoeker verweerder niet alleen dat hij niet alle elementen die hij in het kader van zijn aanvraag om een verblijfsvergunning heeft aangevoerd, cumulatief heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom deze elementen samen de verlening van een verblijfsvergunning niet rechtvaardigen, maar ook dat verweerder de afwijzing van de integratie en de duur van het verblijf als elementen die de verlening van een verblijfsrecht rechtvaardigen, onvoldoende motiveert en hem niet in staat stelt de bestreden handeling te begrijpen. De opmerkingen van verweerder in haar antwoord, waarin zij concludeert dat “wat het argument inzake de juiste integratie en de verblijfsduur betreft, de wederpartij voldoende en adequaat heeft geantwoord”, zonder nadere gegevens te verstrekken, kunnen derhalve niet worden gevolgd. Bijgevolg lijkt het bestreden besluit niet naar behoren te zijn gemotiveerd wat de elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie van verzoeker betreft” (RVB, arrest nr. 143.898 van 23 april 2015).

Dat het derhalve aan de wederpartij stond om de door haar aangevoerde elementen samen te onderzoeken, quod non.

Voor zover de wederpartij heeft afgezien van een dergelijk globaal onderzoek, handelt zij duidelijk in strijd met de in het middel bedoelde bepalingen.

Overwegende voorts dat de wederpartij stelt dat de als uitzonderlijke omstandigheden aangevoerde elementen geen rechtvaardiging kunnen vormen voor de toekenning van een verblijfsvergunning op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980.

Deze verklaring geeft aanleiding tot twee opmerkingen.

In de eerste plaats gaat een dergelijke verklaring voorbij aan de unanieme en vaste rechtspraak van dit Gerecht, dat erkent dat de als uitzonderlijke omstandigheden aangevoerde elementen ook kunnen worden aangevoerd ter rechtvaardiging van de afgifte van een verblijfsvergunning.

In de tweede plaats blijkt hieruit duidelijk dat de wederpartij niet op de hoogte was van verzoekers' aanvraag voor een verblijfsvergunning.

Deze laatsten hebben echter op bladzijde 5 van hun verzoekschrift uitdrukkelijk verklaard: “Overwegende dat de elementen die worden aangevoerd als buitengewone omstandigheden, ook worden aangevoerd als grondslag voor het verzoekschrift en vice versa.

Dat de elementen voorts zowel afzonderlijk als in hun geheel moeten worden onderzocht.

Dat verzoekers niet duidelijker konden zijn....

Dat de wederpartij de aanvraag voor een verblijfsvergunning kennelijk niet heeft gelezen en zich opnieuw heeft gebaseerd op een stereotiepe motivering...., hetgeen betreurenswaardig is in de situatie van verzoekers, die reeds bijna tien jaar in BELGIË wonen.

De bestreden beschikking is kennelijk ontoereikend gemotiveerd en schendt derhalve alle in het middel bedoelde bepalingen.

- *Derde tak; de langdurige asielprocedure*

Overwegende dat verzoekers ter ondersteuning van hun verzoek om een verblijfsvergunning op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980, met name de duur van de asielprocedure hebben aangevoerd.

dat volgens de eigen berekening van de wederpartij de asielprocedure van de eerste verzoeker 3 jaar en 7 maanden heeft geduurd, en die van de tweede verzoeker 4 jaar en 2 maanden.

Dat het de praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken is om gezinnen waarvan de asielprocedure meer dan 3 jaar duurt, te regulariseren.

Dat dit hier duidelijk het geval is.

Dat de wederpartij derhalve overeenkomstig haar bestuurspraktijk de aanvraag van verzoekers om een verblijfsvergunning ontvankelijk en gegrond had moeten verklaren, quod non in casu.

De bestreden beschikking lijkt derhalve niet naar behoren met redenen te zijn omkleed.

Dat de wederpartij derhalve de in het middel bedoelde bepalingen heeft geschonden.

- *Vierde tak: integratie van aanvragers*

Overwegende dat de wederpartij stelt dat de loutere integratie van verzoekers geen uitzonderlijke omstandigheid kan vormen die de indiening van hun verzoek om een verblijfsvergunning in BELGIË rechtvaardigt.

Dat de wederpartij tot staving van haar bewering een arrest van de Raad van State aanvoert.

Uit de voorbereidende werkzaamheden van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 blijkt evenwel dat het de bedoeling van de wetgever was om de integratie van verzoekers als een uitzonderlijke omstandigheid in aanmerking te nemen.

In dit voorbereidend werk staat: “In het algemeen kan worden gesteld dat, naast een aantal technische categorieën, drie groepen kunnen worden onderscheiden aan wie thans in België een verblijfsvergunning wordt verleend. In de eerste plaats gaat het om vreemdelingen wier asielverzoek onredelijk lang aansleept, die goed geïntegreerd zijn en geen gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid” (Parl.St, Tweede Kamer, 2005-2006, doc51 2478/008, blz. 10-11).

Dat de Raad van State ook heeft geoordeeld dat een behoorlijke integratie een buitengewone omstandigheid kan vormen: “de uitvoering van de bestreden handeling zou tot gevolg hebben dat de integratie-inspanningen teniet worden gedaan...”. (RvS., 25 mei 1998, arrest nr. 73830).

Dat dit Gerecht op 28 januari 2013 het volgende heeft verklaard: “Hieruit volgt dat het bestuur niet gebonden is aan het onderscheid tussen buitengewone omstandigheden en inhoudelijke redenen die in de aanvraag voor een verblijfsvergunning worden aangevoerd. Het kan elementen die verzoekers ter rechtvaardiging van hun verzoek ten gronde hebben aangevoerd, als uitzonderlijke omstandigheden onderzoeken, mits uit de gehele handeling zonder enige aarzeling blijkt dat zij bedoeld was om in de ontvankelijkheidsfase te blijven en verzoekers de draagwijdte van de beschikking niet verkeerd kunnen opvatten”. (RVB nr. 95915)

Deze perfecte integratie kan dus een uitzonderlijke omstandigheid vormen die niet alleen de indiening van de aanvraag voor een verblijfsvergunning in BELGIË rechtvaardigt, maar ook de verlening van een verblijfsvergunning op die grond.

De integratie van verzoekers in BELGIË gedurende de laatste tien jaar blijkt dus een uitzonderlijke omstandigheid te vormen.

Deze perfecte integratie blijkt ook uit het feit dat verzoekers een blanco strafblad hebben, dat ook in aanmerking moet worden genomen, samen met het integratiecriterium en niet als één enkel element, om aan te tonen dat er aan de zijde van verzoekers sprake is van uitzonderlijke omstandigheden die hun terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk of op zijn minst bijzonder moeilijk maken, anders dan de wederpartij stelt in de bestreden beschikking, die in feite slechts de beweringen van verzoekers ongegrond tegenspreekt.

Ook staat er: "De twee zussen [Z.] en [S.] spreken verschillende talen vloeiend en zijn altijd bereid het Rode Kruis-team te helpen met vertalingen. Zij vroegen ook snel om in contact te worden gebracht met FOREM voor verschillende opleidingscursussen".

Iemand anders herhaalde dezelfde informatie, alvorens te preciseren dat "dank zij dit hebben zij gewerkt in een restaurant in La Roche en Ardenne" en concludeerde dat "ik zelden zo'n geslaagde integratie heb gezien! Ik kan zeggen dat mijn werk zinvoller is als ik zulke ontwikkelingen zie. Ik ben erg trots op deze familie en ik wens ze alleen het beste.

Dat verzoekers tot staving van hun vordering talrijke certificaten hebben overgelegd.

In deze certificaten staat dat de aanvragers "kalm", "respectvol" en "goed geïntegreerd" zijn.

Ook staat er: "Zij zijn altijd goedlachs en vriendelijk in de omgang met mensen, geduldig en gastvrij, met grote eenvoud en waardigheid".

Al deze elementen vormen ontegenzeggelijk een uitzonderlijke omstandigheid, te meer daar hun uitzonderlijke sociaal-professionele integratie in België daaraan moet worden toegevoegd, zoals in de volgende punten zal worden aangetoond.

Dat het, zoals gezegd, aan de wederpartij stond om een algemeen onderzoek te verrichten van de elementen die verzoekers aanvoeren als uitzonderlijke omstandigheden, quod non.

Voor zover de wederpartij van mening is dat de integratie van verzoekers geen buitengewone omstandigheid kan vormen die de indiening van hun verzoek om een verblijfsvergunning in BELGIË rechtvaardigt, schendt de wederpartij de in het middel genoemde bepalingen.

Daarbij moet ook rekening worden gehouden met de duur van het legale verblijf van de verzoekers.

Dat zij gedurende deze extreem lange periode in BELGIË in volle legaliteit een privé- en gezinsleven hebben kunnen opbouwen.

Hen dwingen hun land van herkomst te verlaten, zelfs tijdelijk in deze context, zou leiden tot het uiteenvallen van hun familie- en privé-eenheid, die tijdens hun legaal verblijf werd gevormd.

Dat zij hiertoe talrijke certificaten hebben ingediend.

Dat ze ook, en vooral, beloftes van werk hebben neergelegd.

Het feit dat deze elementen eens te meer door de tegenpartij louter en alleen terzijde werden geschoven, bewijst hun integratie en hun wens om deel uit te maken van het Belgische sociaal-economische weefsel.

Dat werkgevers bereid zijn hen te vertrouwen en hen een baan te geven, zodat zij niet langer een last zijn voor de sociale autoriteiten.

Dat hun integratie en hun gezins- en privé-leven ook een eenheid vormen, blijkt uit de geboorte, op Belgisch grondgebied, van hun twee jongste kinderen.

Bijgevolg schendt de wederpartij, door een dergelijke beslissing te nemen, op flagrante wijze de in het middel bedoelde bepalingen en, in het bijzonder, de bepalingen betreffende de motiveringsplicht, nl de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980, maar ook artikel 8 EVRM.

Dat de wederpartij door de vaststelling van de bestreden besluiten het privé- en gezinsleven van verzoekers op onevenredige wijze aantast, zonder dat daarvoor een rechtvaardiging of legitieme reden wordt gegeven.

• Vijfde tak: artikel 8 EVRM

Overwegende dat, in tegenstelling tot wat de wederpartij beweert, het bestreden besluit flagrant in strijd is met artikel 8 EVRM.

Dat zij met zijn partner en hun kinderen een gezinseenheid in de zin van artikel 8 EVRM vormden, valt eens te meer niet te ontkennen.

Die persoonlijke levenssfeer omvat het recht om relaties met derden te onderhouden die zij mogelijkerwijs tijdens hun verblijf in BELGIË hebben aangeknoopt.

Verzoekers verwijzen naar het arrest NIEMIETZ tegen Duitsland van 16 december 1992, serie A, nr. 251-B, blz. 33, § 29, met name gevolgd door het arrest HALFORD tegen Verenigd Koninkrijk van 27 juni 1997, waarin het Hof weliswaar oordeelde dat het "mogelijk noch noodzakelijk" was te trachten het begrip "privé-leven" uitputtend te omschrijven, maar het te restrictief achtte dit te beperken tot een "intieme kring" waarin eenieder zijn persoonlijke leven naar eigen goeddunken kan leiden en waarin het begrip "privé-leven" niet is omschreven, of noodzakelijk" te zoeken naar een uitputtende definitie van het begrip "privé-leven", oordeelde het Hof dat het te restrictief was dit begrip te beperken tot een "intieme kring" waarbinnen eenieder zijn persoonlijke leven kan leiden zoals het hem goeddunkt, en de wereld buiten deze kring volledig uit te sluiten. De eerbiediging van het privé-leven moet tot op zekere hoogte ook het recht van het individu omvatten om relaties met anderen aan te gaan en te ontwikkelen, ook in de professionele en commerciële sfeer.

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest JOSEPH van 27 februari 2014 (req. nr. 70055/10) voor eenieder die een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, een recht op een doeltreffende

voorziening in rechte heeft vastgesteld "Het Hof is van oordeel dat verzoeker zowel op grond van artikel 3 als op grond van artikel 8 van het Verdrag prima facie pleitbare klachten had om bij de nationale rechterlijke instanties aan te voeren en dat bijgevolg artikel 13 van toepassing is."

Dat verzoekers bijgevolg op grond van het recht op een bezwaar in rechte alle middelen kunnen aanvoeren waarmee het bestaan van hun gezinseenheid kan worden aangetoond.

Dat artikel 8 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Hamidovic van 4 december 2012 (req. nr. 31956/05), de gezinseenheid beschermt.

Dat het Hof in dit arrest heeft verklaard dat door staten genomen immigratiebesluiten een inmenging kunnen vormen in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven, zoals dat wordt beschermd door artikel 8, lid 1, EVRM, met name wanneer de betrokken personen in het gastland voldoende sterke persoonlijke of familiebanden hebben die door het verwijderingsbesluit ernstig kunnen worden aangetast.

Dat de betrokken besluiten derhalve duidelijk een inmenging vormen in verzoekers' recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven, zoals neergelegd in artikel 8 EVRM.

Dat een dergelijke inmenging slechts toelaatbaar is indien zij in verhouding staat tot het nagestreefde doel.

Dat is hier duidelijk niet het geval.

Om de evenredigheid van een dergelijke inmenging te beoordelen, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens criteria ontwikkeld waarmee rekening moet worden gehouden.

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in zijn arrest Hamidovic tegen Italië de criteria heeft ontwikkeld waarmee rekening moet worden gehouden bij de beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoeker, zoals beschermd door artikel 8 EVRM, al dan niet evenredig is.

Dat de criteria zijn: "

- De aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit ;
- De duur van het verblijf van de betrokkene in het land waaruit hij of zij zal worden uitgewezen ;
- Zijn/haar gezinssituatie (indien van toepassing de duur van zijn/haar huwelijk) ;
- De eventuele geboorte van kinderen uit het huwelijk, hun leeftijd ;
- de mate waarin de betrokken personen banden hebben met de betrokken verdragsluitende staat ;
- Of er al dan niet onoverkomelijke belemmeringen zijn voor het gezin om in het land van herkomst te blijven;
- En of het betrokken gezinsleven zich heeft ontwikkeld op een tijdstip waarop de betrokkenen wisten dat de situatie van een van hen met betrekking tot de immigratievoorschriften van dien aard was dat het onmiddellijk duidelijk was dat de handhaving van dat gezinsleven in het gastland van meet af aan precair zou zijn".

(Arrest Hamidovic van 4 december 2012, req. nr. 31956/05)

Dat uit deze analyse blijkt dat verzoekers zeer nauwe banden met België hebben.

Dat ze geen misdrijf hebben begaan.

Hieruit volgt dat het bestreden besluit in strijd is met de in het middel genoemde bepalingen, voor zover daarin het tegendeel wordt beweerd.

• Tak 6: Het werk van de eisers

Overwegende dat verzoekers zich, wat de uitzonderlijke omstandigheden betreft, ook zijn professionele integratie en in het bijzonder op zijn arbeidsovereenkomst, ingeroepen hebben.

Dat verzoekers, zodra zij in BELGIË waren aangekomen, maatregelen hebben genomen om zo snel mogelijk een arbeidsovereenkomst te kunnen sluiten.

Dat alles werd gedaan om dit te bereiken en zij een baan kon vinden in de HORECA-sector, die momenteel een grote crisis doormaakt en te kampen heeft met een gebrek aan personeel.

Dat eerste verzoekster een in partnerschap met FOREM en SPRL FORTEZZIO gesloten overeenkomst inzake opleiding-integratie indient.

Dat deze PFI-overeenkomst na het verstrijken ervan heeft geleid tot het sluiten van een arbeids-overeenkomst voor bepaalde tijd met SPRL FORTEZZIO.

Dat het bedrijf tevreden blijkt te zijn over de diensten van de eerste verzoekster, haar bereidheid om te werken en de kwaliteit van haar diensten.

Zij kon deze baan krijgen na talrijke stappen en cursussen Nederlands en koken bij FOREM.

Dat zij ook een belofte tot tewerkstelling hebben opgesteld waarin zij uitdrukkelijk verklaren dat de verzoekster onmisbaar is voor het bedrijf.

Het getuigschrift omschrijft haar zelfs als "opmerkelijk" en preciseert dat "ik vandaag kan bevestigen dat zij een belangrijke troef is voor ons bedrijf" en opnieuw "rigoureuus, flexibel, punctueel, door iedereen gewaardeerd, begiftigd met een groot verantwoordelijkheidsgevoel, [Z.] is vandaag een meer dan bekwame medewerkster" ;

Ook de tweede verzoekster is na haar aankomst in het Koninkrijk begonnen met een koksopleiding om zich beroepsmatig te integreren.

Dat zij zich zeer snel heeft ingeschreven als werkzoekende en zeer snel een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd heeft gekregen bij de SPRL SO BAR LA ROCHE.

Dat ze is aangenomen per 4 augustus 2019.

Sindsdien is zij haar arbeidsovereenkomst blijven uitvoeren op basis van opeenvolgende overeenkomsten voor bepaalde tijd.

Dat zijn werkgever ook zeer tevreden blijkt te zijn over zijn prestaties en vaardigheden.

Dat zij het ook ziet als een aanwinst voor haar bedrijf.

Ze leert Frans, kookrecepten, service, deelt met haar collega's, wisselt met klanten en dit alles met een glimlach en de wil om te slagen in alle taken die haar zijn toevertrouwd, veel beter dan veel andere medewerkers die ik in mijn etablissement heb gehad.

Dat haar werkgever om die reden heeft aangedrongen op het opstellen van een tewerkstellings-verklaring waarin zij uitdrukkelijk te kennen gaf dat zij, indien haar een verblijfsvergunning zou worden verleend, onmiddellijk in dienst zou kunnen worden genomen op basis van een arbeidsovereenkomst, vormt een bijkomend bewijs van haar integratie.

Dat, om de door de wederpartij in de bestreden beschikking geformuleerde eisen van algemeen belang over te nemen, blijkt dat het in het algemeen belang en in het belang van de gehele economie is dat verzoekers hun beroepsactiviteit, waarvoor de Belgische autoriteiten hun opleiding hebben gefinancierd, kunnen uitoefenen op een tijdstip waarop de betrokken sector een groot tekort aan personeel heeft.

Het openbaar belang zou kennelijk worden miskend indien verzoekers, zelfs tijdelijk, naar hun land van herkomst zouden terugkeren.

Dat het een eenvoudige economische logica is, dat verzoekers op kosten van de gemeenschap een opleiding en een scholing hebben genoten, en dat zij nu de mogelijkheid hebben om te werken in een sector waar een tekort aan personeel bestaat, en dat het dus in het belang van allen is om de economie vruchtbaar te maken en een bron van inkomsten te vormen voor de Belgische Staat en om de Belgische economie te doen groeien.

Voor zover de wederpartij het tegendeel beweert, schendt zij de in het middel genoemde bepalingen.

Dat dit aantoonde dat de verzoekers aan de eisen van hun werkgevers voldoen en door hen worden gewaardeerd.

Dat deze professionele integratie voldoende aangetoond lijkt.

Dat deze beroepsintegratie, tezamen met de bovengenoemde elementen, uitzonderlijke omstandigheden vormen en de invoering van de onderhavige procedure in BELGIË rechtvaardigen, maar ook de afgifte van een verblijfsvergunning.

Opnieuw zij opgemerkt dat de wederpartij geen algemeen onderzoek van verzoekers' situatie heeft verricht, maar dit element los van de andere heeft onderzocht.

Dat de wederpartij dus niet kon vaststellen dat verzoekers beroepsintegratie geen uitzonderlijke omstandigheid vormde die de aanvraag van een verblijfsvergunning in BELGIË rechtvaardigde.

Dat zij aldus de in het middel genoemde bepalingen schendt.

• Zevende tak: de oorsprong van de verzoekers

Terwijl de wederpartij betoogt dat verzoekers, die in RUSLAND zijn geboren, daarheen konden terugkeren.

Dat een dergelijke bewering wederom ongegrond is.

Dat ze geen Russisch staatsburgerschap hebben, laat staan een Russische verblijfsvergunning.

Dat het niet bekend is op welke grondslag de wederpartij meende een dergelijke bewering te kunnen stellen.

Voorzover zij stelt dat verzoekers naar RUSLAND kunnen terugkeren, schendt de wederpartij duidelijk de in het middel genoemde bepalingen en in elk geval de bepalingen betreffende de motivering van de bestreden beschikking.

Overwegende dat de wederpartij er vervolgens op wijst dat de door verzoekers verstrekte informatie betreffende GEORGIA van algemene aard is en dat het CGVS van mening was dat zij zonder gevaar voor vervolging naar hun land van herkomst konden terugkeren.

Verzoekers hebben in hun verzoek evenwel geen vrees voor vervolging in hun land van herkomst aangevoerd.

Dat zij vreesden voor een schending van artikel 3 EVRM en dus voor een onmenselijke en vernederende behandeling, met name wegens hun godsdienstige overtuiging.

Dat het CGVS geen standpunt inneemt over de door de tegenpartij genomen besluiten.

Dat verzoekers hun persoonlijke ervaring met een dergelijke onmenselijke en vernederende behandeling hebben gegeven, hetgeen wordt bevestigd door de bij het verzoekschrift gevoegde documentaire bronnen.

Dat de wederpartij deze elementen echter in het geheel niet heeft onderzocht en er in de bestreden beschikking duidelijk niet aan voldoet.

Bij gebrek aan afdoend antwoord lijkt het bestreden besluit kennelijk ongemotiveerd en dus in strijd met de in het middel genoemde bepalingen.”

3.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeksters niet hebben aangetoond dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of voor hun plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij van oordeel is dat uit de door verzoeksters aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Alle aangebrachte gegevens zijn hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze behandeld.

In tegenstelling tot wat verzoeksters trachten voor te houden, rust op verweerder verder geen bijzondere motiveringsplicht om toe te lichten waarom hij anders oordeelt dat in andere zaken die bij hem voorlagen. Hij kon volstaan met te motiveren waarom de door verzoeksters in hun aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden niet kunnen worden aanvaard, wat hij heeft gedaan. Verzoeksters tonen trouwens ook geen bestuurspraktijk aan waarvan verweerder zou afwijken met de bestreden beslissing, waar verweerder nauwgezet – en zoals vereist in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – het bestaan van de buitengewone omstandigheden is nagegaan. Hiervoor volstaat het niet op algemene, en bovendien ongefundeerde, wijze op te merken dat andere vreemdelingen die zich eveneens steunden op een lang verblijf en een aanbod van werk wel zijn gemachtigd tot een verblijf.

Verzoeksters kunnen ook niet worden bijgetreden in hun standpunt dat de motivering stereotiep zou zijn, aangezien alle door hen aangebrachte gegevens, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de bestreden beslissing worden behandeld. Ten overvloede dient bovendien te worden geduid dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad besluit dat de voorziene motivering pertinent en draagkrachtig is en verzoeksters in staat stelt om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.3. In de mate dat verzoeksters de motivering van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke

gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient (de gemachtigde van) de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.5. Verweerder oordeelde in de bestreden beslissing dat de door verzoeksters aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

3.6. In een eerste onderdeel van het middel betogen verzoeksters dat verschillende aanvragers die zich volgens hen in een vergelijkbare situatie bevonden wel zijn gemachtigd tot een verblijf in België in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, terwijl hun aanvraag zonder rechtvaardiging of bijkomende motivering onontvankelijk is verklaard. Zij zijn van mening dat het bestuur aldus heeft gehandeld in strijd met zijn eigen bestuurspraktijk.

Zoals reeds werd opgemerkt, heeft verweerder in de bestreden beslissing wel degelijk concreet toegelicht waarom hij van oordeel is dat de door verzoeksters in hun aanvraag ingeroepen elementen die moesten rechtvaardigen waarom deze in België werd ingediend niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Zij kunnen dus niet dienstig aanvoeren dat hun aanvraag zonder enige rechtvaardiging onontvankelijk werd verklaard. Nog herhaalt de Raad dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereist dat verweerder het bestaan van buitengewone omstandigheden nagaat en dat hij, indien hij vaststelt dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, de aanvraag onontvankelijk moet verklaren. Met hun uiteenzetting weerleggen verzoeksters de vaststelling niet dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond. Evenmin tonen zij concreet aan dat in volledig gelijkaardige dossiers verweerder anders zou hebben beslist. Het is natuurlijk niet omdat andere personen op grond van hun lang verblijf en werk werden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op basis van een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dat het gelijkaardige dossiers betreft waar dezelfde buitengewone omstandigheden waren ingeroepen. Verzoeksters tonen zulks niet concreet aan.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

3.7. In een tweede onderdeel van het middel betogen verzoeksters dat zij ter ondersteuning van hun aanvraag tal van elementen hebben aangebracht die cumulatief moeten worden beoordeeld, wat verweerder zou hebben nagelaten.

In de bestreden beslissing wordt echter overwogen: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*, waarna voor elk van deze elementen wordt uiteengezet waarom ze geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Aldus heeft verweerder een omstandig en volledig onderzoek van de door verzoeksters aangebrachte elementen doorgevoerd. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan ook niet worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend, anders moet worden beoordeeld indien het wordt gecombineerd met andere elementen die op zichzelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn.

Met betrekking tot de door verzoeksters aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het verder volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeksters niet aantonen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hen geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

In zoverre verzoeksters in de bestreden beslissing daarnaast lezen dat *“de als uitzonderlijke omstandigheden aangevoerde elementen geen rechtvaardiging kunnen vormen voor de toekenning van een verblijfsvergunning op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980”*, merkt de Raad nog op dat de bestreden beslissing enkel handelt over de (on)ontvankelijkheid van de aanvraag en hierin niet reeds standpunt wordt ingenomen inzake het al dan niet gegrond zijn ervan. Verzoeksters uiten kritiek op een motief dat niet kan worden gelezen in de bestreden beslissing en deze kritiek is bijgevolg niet dienstig.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

3.8. In een derde onderdeel van het middel voeren verzoeksters aan dat hun aanvraag op grond van hun langdurige asielpprocedure ontvankelijk en gegrond had moeten worden verklaard.

De Raad brengt in herinnering dat de aanvrager de plicht heeft om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. In tegenstelling tot wat verzoeksters lijken aan te nemen, kan niet zonder meer worden volstaan met een simpele verwijzing naar de gronden om te worden gemachtigd tot een verblijf.

In zoverre verzoeksters wijzen op een praktijk om gezinnen met een asielpprocedure van meer dan drie jaar te regulariseren, gaan zij eraan voorbij dat de bestreden beslissing enkel de vraag naar de ontvankelijkheid van de aanvraag – en het bestaan van de buitengewone omstandigheden – betreft en hierin nog geen uitspraak wordt gedaan over de gegrondheid ervan.

In hun aanvragen gaven verzoeksters niet concreet aan dat de duur van hun procedures voor internationale bescherming het voor hen bijzonder moeilijk of onmogelijk zou maken om hun aanvraag in te dienen bij de voor het land van herkomst bevoegde Belgische vertegenwoordiging. Zij kunnen dus actueel ook niet met goed gevolg voorhouden dat verweerder dit gegeven onterecht niet heeft aanvaard als buitengewone omstandigheid. Het is daarnaast trouwens vaststaande rechtspraak van de Raad van State *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)).

Het derde onderdeel van het middel is ongegrond.

3.9. In een vierde onderdeel van het middel betogen verzoeksters dat hun integratie onterecht niet is aanvaard als buitengewone omstandigheid.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de ingeroepen elementen van lang verblijf en integratie in rekening zijn gebracht en verweerder heeft beoordeeld of op basis hiervan buiten-gewone omstandigheden blijken. Verweerder stelde evenwel vast dat deze elementen de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en deze niet verantwoorden waarom de aanvraag in België, en niet vanuit het buitenland, is ingediend. Hij merkte op dat verzoeksters niet aantonen dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken en dat het gegeven dat zij de aanvraag vanuit het buitenland moeten indienen evenmin impliceert dat hun banden met België zouden teloorgaan of dat de gegevens die wijzen op een integratie plots niet langer zouden bestaan.

Verzoeksters zijn van mening dat uit de voorbereidende werken van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling was van de wetgever om de integratie als een buitengewone omstandigheid in aanmerking te nemen. De Raad kan in de aangehaalde parlementaire stukken evenwel enkel lezen dat een goede integratie een grond kan zijn voor een verblijfsmachtiging, maar niet dat deze ook een buitengewone omstandigheid vormt.

Verzoeksters geven verder met hun kritiek weliswaar aan dat zij dit anders beoordelen, maar tonen hiermee niet aan dat de gedane beoordeling van het bestuur onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of onwettig is. De stelling van verweerder dat de door verzoeksters aangevoerde verblijfstermijn en elementen van integratie in beginsel niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden aanvaard, is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Er blijkt inderdaad ook niet dat verzoeksters in hun verblijfsaanvraag wel concreet zouden hebben toegelicht waarom deze elementen alsnog kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. Verzoeksters tonen ook niet concreet aan dat het in hun specifieke geval onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was om te oordelen dat niet blijkt dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om de aanvraag in te dienen via de reguliere procedure tot gevolg zou hebben dat de banden met België zouden teloorgaan of dat de gegevens die wijzen op een integratie plots niet langer zouden bestaan. Zij verwijzen weliswaar naar een arrest van de Raad van State waarin in een specifiek geval werd geoordeeld dat een uitvoering van de bestreden beslissing wel zou leiden tot het tenietgaan van de integratie-inspanningen, maar tonen niet aan dat het een gelijkaardige situatie betrof of dat in hun specifieke geval onterecht werd geoordeeld dat dit niet blijkt. Integendeel mag toch ook worden aangenomen dat indien verzoeksters daadwerkelijk sterke en duurzame banden met België hebben opgebouwd, deze niet reeds zouden teloorgaan bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst.

Met betrekking tot de door verzoeksters aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat zij niet aantonen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hen geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat waar verzoeksters spreken over een integratie in België tijdens de afgelopen tien jaar hun betoog feitelijke grondslag mist, nu zij pas sinds 2017 in België verblijven.

In zoverre verzoeksters betogen dat zij in België een privé- en gezinsleven hebben opgebouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop de bestreden beslissing op onevenredige wijze ingrijpt, wordt verwezen naar de bespreking van het vijfde onderdeel van het middel.

Het vierde onderdeel van het middel kan niet worden aangenomen.

3.10. In een vijfde onderdeel van het middel betogen verzoeksters dat de bestreden beslissing is genomen met miskennen van artikel 8 van het EVRM, dat bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van ordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad merkt in eerste instantie op dat verzoeksters in hun aanvraag niet hebben aangevoerd dat het enkele gegeven dat zij deze zouden moeten indienen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland tot gevolg zou hebben dat artikel 8 van het EVRM wordt miskend. Zij konden bijgevolg ook niet verwachten dat in de bestreden beslissing een uitdrukkelijke motivering in het licht van dit verdragsartikel werd opgenomen. Nog merkt de Raad op dat verzoeksters in hun aanvraag niet aangaven dat zij op grond van enig in België opgebouwd gezins- of familieleven waren verhinderd om de aanvraag via de reguliere procedure vanuit het buitenland in te dienen. In zoverre verzoeksters zich thans beroepen op een gezinsleven met hun partner en/of kinderen merkt de Raad op dat zij nergens in hun aanvraag aangaven dat zij dergelijke gezinsleden hebben in België. Zij tonen dit ook actueel niet aan met een begin van bewijs.

De Raad wijst er verder op dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf, maar dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval is er, in tegenstelling tot wat verzoeksters voorhouden, geen sprake van een inmenging in enig gezins- of privéleven en dient dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM. Wel dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en/of privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangen-afweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland wordt ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

In het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van deze verdragsbepaling oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, in het bijzonder de mate waarin het gezins- of privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst.

Inzake verzoeksters familiebanden in België stelde verweerder in de bestreden beslissing vast als volgt:

“We merken verder op dat hun ouders (in dossier 8508030), hun minderjarige broers en hun meerderjarige broer (in dossier 8875508) niet over enig verblijfsrecht beschikken in België waardoor betrokkenen er dus voor kunnen kiezen om samen met de rest van het gezin terug te keren naar Georgië. Betrokkenen maken het niet aannemelijk dat zij, als volwassen en gezonde personen, niet in staat zouden zijn om tijdelijk terug te keren, ondersteund door hun familieleden, naar het land waarvan zij de nationaliteit hebben.”

Verzoeksters betwisten niet dat geen van hun familieleden een legaal verblijf heeft in België en zij gezamenlijk kunnen terugkeren naar Georgië. In deze omstandigheden tonen zij niet aan dat de bestreden beslissing in strijd zou komen met hun recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven. Verzoeksters tonen in de gegeven omstandigheden niet aan dat hun *“familie-eenheid”* als gevolg van de bestreden beslissing dreigt uiteen te vallen.

Verzoeksters voeren verder aan dat zij *“in volle legaliteit”* een privéleven hebben opgebouwd in België. Zij verwijzen hierbij naar de elementen van sociale en professionele integratie. In dit verband merkt de Raad evenwel op dat, zoals verweerder ook aanhaalt in zijn beslissing, verzoeksters wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van hun procedures voor internationale bescherming en dat zij in geval van een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Zij bouwden hun integratie en banden met België dus hooguit op tijdens een precair verblijf, zodat niet blijkt dat zij zonder meer konden verwachten dat zij hun privéleven zouden kunnen verder zetten in België. In dit verband wordt in herinnering gebracht dat volgens het EHRM enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding kan geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

Daarnaast benadrukt de Raad nogmaals dat de bestreden beslissing enkel tot gevolg heeft dat verzoeksters hun aanvraag voor een verblijfsmachtiging moeten indienen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland. Hieruit blijkt niet dat zij definitief moeten terugkeren naar hun land van herkomst of gewoonlijk verblijf. Verweerder wees er verder op dat verzoeksters niet aannemelijk maken dat een terugkeer naar hun land van herkomst voor het indienen van de aanvraag via de reguliere procedure tot gevolg heeft dat zij engagementen van algemeen belang zouden moeten verbreken en evenmin blijkt dat dit impliceert dat hun banden met België zouden teloorgaan of dat de gegevens die wijzen op een integratie plots niet langer zouden bestaan. Verzoeksters gaan niet concreet in op deze beoordeling en weerleggen deze niet. Het louter herhalen van de elementen van lang verblijf en integratie of het louter tegenspreken van de vaststellingen van verweerder volstaat niet om de beoordeling onderuit te halen.

Verzoeksters maken met hun betoog niet aannemelijk dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, hun privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeksters enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. De Raad benadrukt dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708).

Het vijfde onderdeel van het middel is ongegrond.

3.11. In een zesde onderdeel van het middel hernemen verzoeksters de elementen inzake hun professionele integratie in België en het gegeven dat zij elk een belofte tot tewerkstelling op zak hebben. Deze elementen zijn volgens hen onterecht niet aanvaard als buitengewone omstandigheden. Zij benadrukken dat zij bij hun komst naar België de nodige maatregelen hebben genomen om zo snel mogelijk een arbeidsovereenkomst te kunnen sluiten en dat zij elk een baan hebben gevonden in de horeca, die momenteel kampt met een gebrek aan personeel. Zij achten het in het algemeen belang en in het belang van de Belgische economie dat zij hun beroepsactiviteit, waarvoor de Belgische autoriteiten hun opleiding hebben gefinancierd, kunnen uitoefenen op een tijdstip waarop de betrokken sector een groot tekort heeft aan personeel.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de elementen inzake de professionele integratie van verzoeksters en het gegeven dat zij elk een werkaanbod op zak hebben wel degelijk in rekening bracht en is nagegaan of op basis hiervan buitengewone omstandigheden kunnen blijken. Hij was van mening dat dit het geval is. In dit verband motiveerde hij als volgt:

“Het feit dat betrokkenen een arbeidscontract voorleggen en hier tewerkgesteld waren, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang hun asielprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 01.10.2021 voor [Z.] en op 10.06.2022 verviel op dat ogenblik tevens hun officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Zij had enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien. Indien betrokkenen een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken, dienen zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.”

Nu verzoeksters actueel – en ook hangende de verblijfsaanvraag – hoe dan ook niet mogen werken in België, valt niet in te zien waarom hun professionele integratie en werkaanbod hen verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst. Verzoeksters weerleggen de beoordeling van verweerder ook niet dat zij voor een tewerkstelling hoe dan ook eerst de nodige vergunningen via de geijkte weg dienen te vragen. In de gegeven omstandigheden tonen zij met hun betoog niet aan dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat op deze gronden geen buitengewone omstandigheden blijken. In dit verband benadrukt de Raad ook andermaal dat de bestreden beslissing zich nog niet uitspreekt over de gegrondheid van verzoeksters' aanvraag.

Het zesde onderdeel van het middel is ongegrond.

3.12. In een zevende onderdeel van het middel voeren verzoeksters aan dat verweerder verkeerdelijk heeft geoordeeld dat zij zouden kunnen terugkeren naar Rusland. Zij stellen geen onderdanen van Rusland te zijn en evenmin een Russische verblijfsvergunning te hebben. Zij betogen dat het onduidelijk is op welke grond verweerder van mening is dat zij wel kunnen terugkeren naar Rusland. Daarnaast stellen zij dat zij bij een terugkeer naar Georgië zouden moeten vrezen voor behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, wegens hun religieuze overtuiging. Zij wijzen op hun persoonlijke ervaring met onmenselijke en vernederende behandelingen, die bevestiging zouden vinden in de door hen gevoegde documenten. Dit werd volgens hen onterecht niet onderzocht. Zij achten de verwijzing naar de beoordeling door de commissaris-generaal niet voldoende.

Verzoeksters betwisten de motivering in de bestreden beslissing niet dat zij in Rusland zijn geboren en dat zij vrijwel hun hele leven in dit land hebben gewoond, tot aan hun komst naar West-Europa. Zij betwisten evenmin school te hebben gelopen in dit land. Rekening houdend met het gegeven dat in het kader van een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden bij de aanvrager ligt, acht de Raad het nog niet kennelijk onredelijk waar verweerder in het concrete geval van verzoeksters heeft geoordeeld dat zij niet aannemelijk konden maken dat zij niet tijdelijk kunnen terugkeren naar Rusland voor het indienen van hun aanvraag, gelet op hun zeer langdurige verblijf in dit land. Verzoeksters tonen niet met een begin van bewijs aan dat zij niet langer zijn toegelaten tot een verblijf in Rusland. Zij beperken zich op dit punt tot een loutere bewering.

In elk geval, en waar verzoeksters in hun aanvraag inriepen dat zij omwille van de situatie in Georgië zijn verhinderd de aanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland in te dienen, blijkt op lezing van

de bestreden beslissing dat in dit verband wel degelijk een concrete beoordeling heeft plaatsgevonden. Zo wordt hierin geoordeeld als volgt:

“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen banden meer zouden hebben met Georgië waardoor zij zich dus verplicht zullen zien om op straat te leven zonder enige inkomsten. [...] We merken verder op dat hun ouders (in dossier 8508030), hun minderjarige broers en hun meerderjarige broer (in dossier 8875508) niet over enig verblijfsrecht beschikken in België waardoor betrokkenen er dus voor kunnen kiezen om samen met de rest van het gezin terug te keren naar Georgië. Betrokkenen maken het niet aannemelijk dat zij, als volwassen en gezonde personen, niet in staat zouden zijn om tijdelijk terug te keren, ondersteund door hun familieleden, naar het land waarvan zij de nationaliteit hebben. Het staat betrokkenen vrij voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen op straat zouden belangen zonder enig inkomen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op de algemene situatie in Georgië (waar de situatie verre van ideaal zou zijn, waar veel werknemers zouden sterven in het kader van hun tewerkstelling, dat er weinig tewerkstellingsmogelijkheden zouden zijn en zeker vrouwen en waar de situatie van vrouwen zorgwekkend zou zijn, waar zij vaak het slachtoffer van geweld zouden worden). Echter, deze verwijzing vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien ze handelt over de algemene situatie in het land van herkomst en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn of dat zij persoonlijk geraakt zouden worden door de omschreven situatie omwille van hun persoonlijke situatie. Betrokkenen verwijzen naar volgende algemene rapporten en krantenartikelen: een rapport van Human Rights Watch “World Report 2018 Georgië”, een artikel ‘la position des femmes dans la société géorgienne’, een artikel getiteld: ‘Le sacrifice migratoire des Géorgiennes.’, een artikel dd. 04.04.2019, een rapport getiteld ‘Country report on human rights practices 2018 –Georgia’ en een rapport van OFPRA dd. 06.04.2018 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). Het louter voorleggen van algemene rapporten en artikelen is ruim onvoldoende om een persoonlijk risico aan te tonen. We wijzen er tenslotte op dat het CGVS van oordeel is dat betrokkenen veilig kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. De commissaris-generaal is de overheidsinstantie die bij uitstek gespecialiseerd is in het onderzoek naar het vluchtrelaas van betrokkenen en naar de invloed van de algemene situatie in Georgië op de situatie van verzoekers. Het feit dat de commissaris-generaal tot tweemaal toe heeft vastgesteld dat verzoekers veilig kunnen terugkeren naar Georgië, maakt een weerlegging uit van hun bewering dat zij omwille van de algemene situatie in Georgië bijzonder moeilijk kunnen terugkeren. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. In deze situatie komt het aan verzoekers toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020).”

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder wel degelijk een eigen onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM heeft gedaan, voor wat betreft de door verzoeksters in dit verband in hun aanvraag ingeroepen

elementen. Verzoeksters blijven in gebreke concreet in te gaan op deze beoordeling en deze te weerleggen. De Raad merkt op dat verweerder in dit verband enkel bijkomend heeft gewezen op de beoordeling van de commissaris-generaal. Verzoeksters maken trouwens ook niet concreet aannemelijk dat niet dienstig kon worden verwezen naar de beoordeling door de commissaris-generaal inzake de veiligheidssituatie in Georgië.

De Raad kan verder slechts vaststellen dat verzoeksters in hun aanvraag, ter onderbouwing van de buitengewone omstandigheden en de in dit verband geuite vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Georgië, nergens specifiek verwezen naar een vrees die verband hield met hun religieuze overtuiging. Zij kunnen dan ook niet dienstig aanvoeren dat in dit verband onterecht geen verder onderzoek werd gevoerd. Ook thans beperken zij zich op dit punt trouwens tot een loutere algemene bewering, zonder enig begin van bewijs naar voor te brengen.

Een onzorgvuldige beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM blijkt niet. De Raad merkt in dit verband nog op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is.

Het zesde onderdeel van het middel is ongegrond.

3.13. Samenvattend stelt de Raad vast dat verzoeksters met hun uiteenzetting niet aantonen dat de bestreden beslissing is genomen met miskenning van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Evenmin blijkt een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel. Er blijkt niet dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

3.14. In zoverre verzoeksters een schending van het vertrouwensbeginsel aanvoeren, wordt verder opgemerkt dat dit beginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

De Raad herhaalt dat het gegeven dat in andere dossiers personen zijn gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het kader van de procedure in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op gronden zoals deze ook door hen werden ingeroepen, zoals een langdurig verblijf en werk, niet nog betekent dat er sprake is van gelijkaardige situaties op het vlak van de ingeroepen buitengewone omstandigheden. Het is de Raad niet geheel duidelijk wat verzoeksters precies bedoelen met hun betoog dat verweerder in strijd met zijn bestuurspraktijk hun aanvraag niet-ontvankelijk heeft verklaard. Zij tonen geen bestuurspraktijk aan waarbij een lang verblijf en werk zouden worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. De Raad benadrukt nog dat het verweerder niet is toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en dat de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur niet toelaat af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (Cass. 12 december 2005, AR C040157F).

Verzoeksters tonen met hun uiteenzetting een schending van het vertrouwensbeginsel niet aan.

3.15. Verzoeksters hebben in het kader van hun aanvraag alle volgens hen relevante en nuttige gegevens en stukken kunnen aanbrengen die volgens hen maken dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. Zij hadden de mogelijkheid om voor het nemen van de bestreden beslissing op nuttige wijze voor hun belangen op te komen, zodat een schending van het hoorrecht niet kan worden aangenomen.

3.16. De uiteenzetting van verzoeksters laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoeksters toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden achten (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

3.17. Verzoeksters beroepen zich ten slotte op een schending van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het (oude) Burgerlijk Wetboek. Deze artikelen zijn evenwel opgeheven bij wet van 13 april 2019 tot invoering van een Burgerlijk Wetboek en tot invoeging van boek 8 "Bewijs" in dat Wetboek (BS 14 mei

2019; inwerkingtreding 1 november 2020) (artikel 73). Zij verduidelijken ook niet welke precieze grief zij in dit verband wensen te ontwikkelen.

3.18. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeksters hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoeksters werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS